

1913-10-28

SENDER

Stefan Sinding

RECIPIENT

Carl Jacobsen

FACTS

Document type:

Letter

Sender's location:

Copenhagen

Recipient's location:

Copenhagen

Archive:

Glyptotekets Arkiv

13
1
St. Louis Campagne 1re Paris. 28. 10. 13

Kjære Jacoben.

Jeg holder fast ved det Program for mit løb her-
efter, som jeg skrev til Dem om, dengang jeg reiste
indimod til Paris. Hvis læn og kun tænke paa min Rens
og ingen Tids angst. Ikke paa Penge, ikke paa Ore, ikke
paa Rættis og andet giftigt Kryds. Jeg har holdt det, og jeg
har fornødt det i Dyrket. Jeg er gjerrig med min Tid
og med mine Kræfter. Jeg ved jo, at jeg efter Naturs Ord
ikke kan have saa mange Aar igjen til fuldt virksomt
Arbejde, men jeg har ogsaa set af Kunsthistorien, at enkelte
Kunstnere har paaet sig paa ikke at overanstreng
sig, har fornødt berømt, hvor længe de kan strække min
Arbejds tid. Mit Arbejde er jo dog til syvende og sidst min
Største Glæde, men selv det vilde jeg mig ikke, men end jeg
har set, at jeg kan holde ud. - En liden Afstikker fra mit Pro-
gram kommer jeg maaske til at gjøre. Domini, Alexander
har lovet mig, at han vilde overtage Patronagen for en
Udstilling, jeg tænkte paa i London, og han vilde ogsaa for-
gjøre sig bedst for, at det kunde blive en Succes for min
delige Værk, som han skrev. I Mai eller Juni næste Aar
vil jeg saa udstille i London, hvis jeg kan finde et pas-
sende Lokale, hvilket synes næsten umuligt. Der søges
nu efter et andet i London.

En attendant arbejder jeg roligt videre. Og jeg faar
en hel del gjort. "Toryllan" er færdig i Marmor. Det end
sig, jeg gaar skridt og finder mere Succes at gjøre, et
Marmorarbejde skal man være kjæle for kilebet, men
det er dog færdigt, hvis jeg nu, var det færdigt. Jeg synes, Gruppen

vinter med stor Gode. — "Ukorsgruppen", som js fore, den vintern findes et bedre Naam for, er ogsaa faldt med denne Gruppe er det ligesom, her har js ogsaa en del Fineres ejen, som js gaa fra og til, Finerer af en anden Karakter, det har været et ukrye uanerkendt A. heide, som js synes, js nu har beevist. Det er det ved Marmor, at det altid kan føres videre, altho' francos (eller næsten altid) det har de vist hørt enhver erfaren Pibbed. huzs seje. Men saa har man ogsaa den Pligt at hæng fast ved det til det yderste. Med "Stuen" var det an der. Der gjaldt det til huzs lvs med Vildskab, næsten ødelætt. og en uad adgang: Fortid! og saa vort js den ikke saa. Det var en uindelig Episode. js tra næsten, man saa kunne se det. Hørt Orkuide skal have sin Behandling, sin værdelige Tilstand. En andenig Kunstner føles sig som en Præst ligesom for sin Kunst, ellers mistlykkes Ord: det, eller det maa sære sin Sjæl. Det er Tanken, som fra Hænder, saa det gjælder at holde Tanken i Orden, uferent, og ved Lovet anledes end ved Marmor, ved Tro til Elfen. Den syen anledes. Men her sidder js og snakker Naad. Vortskak end Dem, js er huzs, det kjæ Dem. Naar man aldrig tænke paa andet, profalds man til aligt.

js kan godt lide den Dromig Alexander. Huden Valg: Sprog er "Tro til Oiden", det er ud, som hem lever efter det. For over 10 Aar siden viste hem min Kunst sit, hvad skal js kalde det, sit Uurkob. Ti Aar efter er hem ligesom. Tro, skat er de værdelige Adelsmenneskers Merke. Plebisiojele er trodsen, siger sin Ven, sit Hæd, sit Ord, sin Hinde, siger for en Judas penge og tillige endnu, bare for Formid, en Skjold. Men det findes fornemme Munker til og da er det altid findes nogen.

lykkelig over denne Statue. Det var jo den største Oves-
 bevisning, jo kunde lærer mig i Væden. Folk af mit
 Slags faar ikke let Ovesbevisning, men dette at staa
 laagt i Tidens Løb foran deres Gleggetatete, som jo ikke
 saa høit, som for mig er Fædeland og Hjem og min Ven
 Jacobens Stovrak, det er ikke Forfængelighed, det er Ove,
 og Oren er det fejreste Træ i Skoven. Men - saa ja, værde.
 Mere tænker jo ikke idag at forholle Dem. Jo gaae jo altid
 og tænker paa saa meget og meget, som jo saa gjerne god
 springe op til Dem paa St. Carlsberg og tale med Dem om,
 men det blev for langt at springe. Jo tror, jo findes Kom-
 paktionen til Samfundets gruppen nu - - - nu vil jo ikke
 byggede ejere at snakke om min Løse.

De venlige Hilsener fra Preeda og
 Deres hengien
 Stephan Bruders

Jo ved jo godt, at en Del Folk vilde blive uhyre indrygt
 net, om jo blev opskillet der, men til syvende og sidst, det
 var dog ikke saa farligt. Er der nogle hundrede Mænd, som
 gaae mig for en af de største Kæmper i Væden, saa er
 der ligesaa mange hundrede Tænder, som har haft Glæde af min
 Kunst, det er jo ogsaa altid noget.

J. S.